

Det store hoppet

Jeg sto på toppen av bakken og kikket nedover. Mens jeg sto der prøvde jeg bare å tenke på hvilket triks jeg skulle gjøre som ville imponere mest. Nakken min føltes plutselig veldig tung, så jeg lente hodet bakover. De få skyene som var på himmelen, var mørke og truende. Det var bare en vei, og det var nedover. Pusten tynget på, og hjertet slo fortere. Det avslappende synet av et hvitt laken som lå nedover fjellet, hjalp lite mot nervene nå. Alle øyne var rettet mot meg, og jeg visste at det var kameraer her også, som filmet alle bevegelsene mine. De ville få med seg absolutt alt som jeg gjorde feil.

Jeg satte utfor og suste ned så fort at jeg trodde beina mine bare skulle falle av og fortsette uten meg, og på hver eneste lille klump jeg kjørte over var det som om knærne mine skrek ut etter hjelp. Det gikk så fort at det føltes ut som om jeg kunne kjenne vinden gjennom hjelmen, hvordan den pisket meg i fjeset med jevne mellomrom, og hvordan de bittesmå snøflakene i luften gravde seg inn i ansiktet mitt. Jeg tok et par svinger frem og tilbake for å få følelsen av brettet og for å kjenne hvordan løypa var. Løypa hadde blitt preparert ganske bra, men bakken var veldig hard så jeg visste at hvis jeg krasjet så ville jeg få en stor skade. Jeg nærmet meg hoppet.

Mens jeg kjørte ned bakken mot hoppet var det som om brettet var den av oss som gjorde jobben. Jeg suste litt den ene veien mellom noen trær, og så den andre veien over et lite hopp hvor jeg gjorde en liten 180. Det føltes deilig, det var jo derfor jeg valgte denne sporten. Hver gang jeg kjørte ned en bakke følte jeg meg helt fri fra alt annet, det var bare meg og brettet mitt. For hvert eneste lille hopp føltes som om jeg kunne fly litt. I det lille sekundet som jeg hadde i luften, glemte jeg noen ganger at jeg en eller annen gang måtte komme til bunnen av bakken. Men nå

hadde jeg uansett en konkurranse å tenke på, og den skulle jeg nemlig vinne!

Nå hadde tiden kommet og jeg sto overfor det gigantiske hoppet, det var mye større her nede enn det så ut som der oppe fra! Igjen gjorde brettet mesteparten av jobben og samlet opp fart så jeg kunne få et fint hopp, det var bare én tanke som gikk igjen og igjen inni hodet mitt: «Du har klart det før, du har klart det før...»

Jeg suste ned og det gikk fortere enn noensinne, jeg var nå bak hoppet slik at kameraene ikke kunne filme meg. Det dunket litt under meg og jeg skjønnte at jeg hadde kjørt over en liten haug med snø. Haugen gjorde at jeg mistet balansen litt, men jeg klarte å hente meg inn igjen. Samtidig kjente jeg at det ble tyngre å holde seg stående, jeg visste at det betydde at jeg var på vei oppover på et hopp. Hjertet mitt dunket fortere enn noen gang og beina mine skalv. Det følte som at hjertet mitt ville sprette ut mellom ribbeina mine når som helst.

Nå hadde jeg kommet helt til toppen av hoppet og jeg visste at hvert øyeblikk var jeg nødt til å ta sats. Jeg blunket mange ganger for å rense øynene mine, og plutselig hadde jeg tatt sats og jeg var i lufta! Jeg åpnet øynene og da så jeg først himmelen, så bakken, så himmelen, før jeg lukket øynene igjen. Jeg snurret rundt med akkurat så mye spin at jeg klarte å holde kontrollen. Før jeg visste ordet av det hadde jeg tatt alle triksene jeg hadde planer om å ta, og rett etterpå landet jeg med et smell. Jeg klarte å holde meg stående, og med ett hørte jeg skrik og jubel på alle kanter rundt meg. Jeg strakte armene over hodet og gliste bredt.